

## «Μακαριστός Μητροπολίτης Παύλος ως Πνευματικός Πατέρας»

Ομιλία κυρίας Αντωνίας Κολλιαράκη, προέδρου του Συνδέσμου «Συνεξέλιξη

12 Νοεμβρίου 2011

Η κοίμηση του Μακαριστού Παύλου την 1<sup>η</sup> Οκτωβρίου 2011, άφησε δυσαναπλήρωτο κενό στα πνευματικά του τέκνα: ‘Μυρίους παιδαγωγούς έχετε, αλλ’ ού πολλούς Πατέρας’... Υπήρξε «άνδρας ευπρεπής και κεκοσμημένος υφ’ απάντων των προσόντων»

Ο Μακαριστός «τας εντολάς του Θεού ουκ επελάθετο», την Αγάπη προς το Θεό αλλά και προς τους ανθρώπους... αγάπησε το Θεό «εξ’ όλης της καρδιάς.....και τον πλησίον ως σεαυτόν». «-Μη λυπάστε, τώρα έχετε ένα γιο μοναχό στον Ουρανό κι ένα γιο Αρχιερέα στη γη», ήσαν τα λόγια του Μακαριστού Μητροπολίτη Κυρηναίας κυρού Παύλου προς τη μητέρα που ο γιος της ‘έφυγε’ για τους ουρανούς.... Δεν αρκείτο σε λόγους παρηγορίας, συνέπασχε και συμπορευόταν με το ποιμνίό του, ως στοργικός Πατέρας και Παιδαγωγός ‘εν νουθεσία Κυρίου’.

«-Ως καλός Ποιμίν θα αναλώσω τον εαυτό μου και την ψυχή μου ακόμη θα θύσω, υπέρ των λογικών μου προβάτων, τα οποία μου εμπιστεύθηκε ο Αρχιποίμενας Χριστός. ....Θα γίνω «τοίς πάσι τα πάντα, ίνα πάντως τινάς σώσω», είχε δεσμευτεί κατά τον ενθρονιστήριο λόγο του (10η Απριλίου, 1994). Συνοδοιπόρος και υποστηρικτής στο δύσκολο έργο των γονέων και της αγωγής των παιδιών. Κήρυττε, ότι είναι συνεργοί στο έργο του Θεού, διευκρινίζοντας ότι ο Θεός είπε στους Πρωτοπλάστους «το ‘αυξάνεσθε και πληθύνεσθε’ αμέσως μετά τη δημιουργία τους και πριν από την πτώση, τονίζοντας ότι η παιδοποιία είναι προπρωτική ευλογία και εντολή του Θεού στον άνθρωπο».

Η σχέση με τα πνευματικά του τέκνα, ήταν πρότυπο σχέσης γονέα προς τα παιδιά του. Χαρακτηριζόταν από «υπομονή και αγάπη, αυστηρότητα και επιείκεια, έλεγχο και ικεσία, παρατήρηση και παράκληση, σοβαρότητα και απλότητα» Με διάκριση και κατά περίπτωση. Ήσαν τυχεροί όσοι τον είχαν Πνευματικό, τυχερά τα παιδιά που οι γονείς τους θα προσπαθήσουν να ακολουθήσουν ανάλογο πρότυπο συναλλαγής. Πρότυπο, κατά την καθ’ ημάς Παράδοση, που συγκλίνει με τα σύγχρονα δεδομένα της Ψυχολογίας. Κι αυτό χάρις στην πολύπλευρη επιστημονική του κατάρτιση, στα πνευματικά του χαρίσματα αλλά κυρίως στο φωτισμό του Αγίου Πνεύματος.

Είχε το ρόλο του ταγού-ηγέτη και διαχειριζόταν με απλότητα και φυσικότητα τους άξονες λειτουργικής διαχείρισης στην αγωγή των παιδιών. Την οριοθέτηση, την επικοινωνία, την παραμυθία των αρνητικών συναισθημάτων. Στην εποχή μας που κατατρύχεται από σύγχυση ρόλων και αξιών, οι θέσεις και οι απόψεις του ήσαν ξεκάθαρες, χωρίς καμία αντίφαση λόγων και έργων. Η λέξη συμβιβασμός σε θέματα αρχών του ήταν άγνωστη. Με πόνο παρακολουθούσε το βομβαρδισμό της νεολαίας από «αθεϊστικά, υλιστικά και σατανιστικά μηνύματα που αποπροσανατολίζουν, αποδυναμώνουν και παραλύουν την ψυχή».

Ο μακαριστός, Μητροπολίτης Παύλος διεποίμανε το Ποίμνιό του «ως πληρεξούσιος και υπεύθυνος απέναντι του Θεού», «θεματοφύλακας της Ορθόδοξης πίστεως». «Ανηφορική παραμένει η πορεία μας, γεμάτη πολλά εμπόδια, σας καλώ σε εγρήγορση», έλεγε.

Ως τοποτηρητής στη Μόρφου είχε εκδώσει ημερολόγιο, στο οποίο φαίνεται η φροντίδα του ή /και η αγωνία του να γνωρίσει ο λαός την Ορθόδοξη πίστη. Αναφέρεται σε αυτό... «Οι οικουμενικές σύνοδοι...εκφράζουν το συνοδικό σύστημα και δημοκρατικό πολίτευμα της Εκκλησίας, ...το οποίο αγνοεί πρωτοκαθεδρίες και ενθαρρύνει τον εσωτερικό διάλογο, ουδέποτε άλλαξαν δόγματα προηγούμενων Συνόδων.... Ως απόγονοι αγίων και θεοφόρων Πατέρων, πρέπει να διαφυλάξουμε την Ορθόδοξη πίστη μας και να παραμείνουμε πιστοί σ' αυτήν, αν δεν θέλουμε να καταστραφούμε μέσα στο συνοθύλευμα του Οικουμενιστικού Συγκρητισμού»...«Ο Χριστός είναι η κεφαλή της Εκκλησίας και όχι ο Πάπας...ο Παπισμός, μετέτρεψε το Θεανθρώπινο Σώμα του Χριστού σε ένα εγκόσμιο εκκλησιαστικό Οργανισμό...ενώ..... κάθε Προτεστάντης με τη χρήση του Ορθολογισμού γίνεται αλάθητος. Η ορθόδοξη Εκκλησία είναι η γνήσια Αποστολική Εκκλησία...». Αξίζει να αναφερθεί η καθοριστική παρουσία του στη Δαμασκό, με εμπειριστατωμένες θέσεις, κατά της ενώσεως με τους μονοφυσίτες, ή η θέση κατά της καύσεως των νεκρών, «η ταφή του νεκρού είναι θεία 'γη ει και εις γην απελεύση'».

Ως Εθνικός Καθοδηγητής συνέβαλε «να κρατηθεί αναλλοίωτη και άφθορη η εθνική συνείδηση των λογικών προβάτων» που αρνούνται να είναι συρφετός αγέλης, «ώστε να παραμείνουν αδούλωτα, απροσκύνητα, ελεύθερα, δικαιωμένα»...» Έτρεξε παντού, μονάχος, όπως αναφέρει ο εθνικός μας ποιητής, 'χτυπώντας πόρτες' προκειμένου να καταθέσει την αγωνία του για την ελευθερία της Κερύνειας του, και όλης της Κύπρου, Στη Γενεύη, στην επιτροπή ανθρωπίνων Δικαιωμάτων των Ηνωμένων Εθνών, για την καταπάτηση των θρησκευτικών ελευθεριών στα κατεχόμενα κι έγραφε για το δράμα των εγκλωβισμένων εκτός και εντός Κύπρου.

Ως ακραιφνής Ορθοδόξος Ιεράρχης και φλογερός Πατριώτης, είχε «στραμμένη την ψυχή και την καρδιά, στο Γολγοθά και στην Ελλάδα» Ο ασκητής –Επίσκοπος («ως υπηρέτης Χριστού και οικονόμος μυστηρίων θεού»), ακτήμων, με την επιβλητική παρουσία, το καθαρό βλέμμα, διαπρύσιος κήρυκας με άστεκτο λόγο, έγινε φύσει και θέσει το Σύμβολο του αγώνα των Ελλήνων Κυπρίων που δε συμβιβάζονται με προκατασκευασμένες ύποπτες λύσεις, αλλά επιζητούν να απαλλαγούν από τα δεσμά με δίκαιη εθνικά λύση που δεν είναι άλλη από την απελευθέρωση των προδομένων κατεχομένων εδαφών. Η φιλοπατρία του τον οδήγησε ‘φρουρό’ στην πράσινη γραμμή σε μη προνομιούχο θέση, υποδεικνύοντας τη σωστή πορεία στα πνευματικά του τέκνα, όχι με κηρύγματα, αλλά με το παράδειγμά του και έδειχνε την ευγνωμοσύνη του στη Μητέρα πατρίδα για τις υποτροφίες που επαξίως έλαβε από την Αποστολική Διακονία και το ΙΚΥ.

Αντέκρουσε σθεναρά την προσπάθεια επιβολής του σχεδίου Ανάν, το οποίο είχε χαρακτηρίσει ως διχοτομικό, όχι μόνο επειδή οι συνέπειες για την κατεχόμενη Μητρόπολη Κυρηνείας ήσαν ολέθριες, αλλά ως γνώστης της Ιστορίας γνώριζε ότι οι Τούρκοι, υποστηριζόμενοι από τους Δυτικούς ‘κατά συνθήκην’ φίλους τους, έχουν βεβαρημένο ιστορικά ποινικό μητρώο χωρίς ελαφρυντικά εντίμου βίου. ‘Ένταφιασε’ το σχέδιο που επέβαλε τα τετελεσμένα της εισβολής.

Αγωνίσθηκε ανυποχώρητος για την απελευθέρωση και επιστροφή στα κατεχόμενα πάτρια εδάφη, αντιτασσόμενος στη λύση της διζωνικής, δικαιοδικής ομοσπονδίας, καλώντας τους κρατούντες να αφυπνισθούν.

Η φωνή του σίγησε, αλλά η γραφίς του, ισχυροτέρα του ξίφους, άφησε χαραγμένη την παρακαταθήκη του. Ακολούθησε τον ανηφορικό, πλήν μοναδικό δρόμο «της τιμής, του εθνικού χρέους, της εθνικής αξιοπρέπειας, των Ελληνικών παραδόσεων της ένδοξης ιστορίας της ευλογημένης φυλής μας», όπως έλεγε.

‘Όσοι τον είχαν ακούσει να βροντοφωνάζει ‘Ανάστα ο Θεός!’ το Μ. Σάββατο κατά την Πρώτη Ανάσταση, είχαν βιώσει πως ο Επίσκοπος ήταν ήδη ‘ΕΚΕΙ’ στα πόδια του Αναστημένου Χριστού. Εκεί πρεσβεύει με πύρινες προσευχές για τα πνευματικά του τέκνα και «για τη λευτεριά αυτής της καθημαγμένης νοτιοανατολικής εσχατίας του Ελληνισμού», της πολύπλαγκτης Κύπρου.